

*Okupace Československa 1968 byla některými protestujícími přirovnávána k válce ve **Vietnamu***

Autor: Ladislav Malý

Každý, kdo se o událostech v naší zemi před padesáti lety zajímá – asi tak jako já – přečetl jistě o těchto pro Čechy a Slováky tragických časech mnoho knih, úvah, esejů... V mé „trošce do mlýna“ bych chtěl veřejnost seznámit se svými názory na tehdejší, ale i dnešní dobu, s nimiž jistě mnozí souhlasit nebudou – ale to je v pořádku.

Autor těchto slov, tehdy jako mladík, se aktivně zúčastnil odboje proti sovětským okupantům. Psaním protiokupačních hesel na zdi domů, rozdáváním letáků, plivání na okupační vojáky nebo házením prázdných lahví na okupační tanky a jinými podobnými akcemi jsme tehdy dávali najevo svůj hněv a nenávist proti okupantům, ale i proti komunismu jako takovému. Všechno ovšem bylo marné, marné bylo naše počínání... Tehdy jsem poprvé pocítil, jak kruté jsou zmařené naděje národa, a jak bezmocnost dokáže bolet; účinná obrana proti tomu nebyla možná; tenkrát na mne tvrdě dopadlo to, čemu bolševici říkají poznaná nutnost.

Už dokáží posoudit stav duše českého vojáka-vlastence z roku 1938, který, ač kvalitně vyzbrojen a **odhodlán za svou vlast položit život**, musel bez boje svoje zbraně odevzdat nepříteli a, pokořen a ponížen, se zaťatými pěstmi a slzami v očích odejít bez boje domů, a

svou vlast nechat v plen cizákům. V roce 1938 se tak stalo rozhodnutím sionisticko-zednářské kliky, jež o nás a bez nás rozhodovala. V roce 1968 se tak stalo rozhodnutím komunistické Brežněvovy kliky v moskevském Kremlu. Ať tak či onak, úder pěstí bolí stejně zleva nebo zprava.

Celou epochu, již bolševici dali jméno normalizace, jsem odsuzoval ty lidi a skupiny českých občanů, kteří vítali sovětské okupanty – obrazně řečeno – s kyticemi v rukou. Považoval jsem je – a stále považuji – za zrádce národa, a jako takoví by měli být odsouzeni a tvrdě potrestáni. To se před téměř třiceti lety nestalo, a dneska po padesáti letech je sovětská okupace v kategorii minulosti, takže o nějakém spravedlivém vyrovnání nemůže být řeč.

Cílem této skupiny zjevných kolaborantů bylo zatáhnout do bahna nemravné zrady národa co nejvíce lidí. A tak ti, kteří se po roce 1968 stali členy KSČ, museli podepsat souhlas s okupací a poplivat nejen tehdejší naděje národa z osmašedesátého roku, ale i svůj charakter. Takových lidí bylo přes jeden a půl milionu, připočteme-li k nim jejich rodinné příslušníky a děti, máme drtivou většinu národa, tedy národa do krajnosti vnitřně rozleptaného nemravností vlastní zrady. Žili jsme hnusnou dobu tzv. normalizace. A je přirozené, že „normalizace“ se hluboce podepsala na charakteru českého národa, jeho budoucích generací.

Dnes, po padesáti letech od okupace, žijí ovšem mezi námi její pohrobci. Tak kupříkladu soudruh V. Filip (KSČM) nedávno prohlásil absurditu, kterou bych od něj nečekal: že prý okupaci Československa v roce 1968 prováděli Ukrajinci! Cožpak on neví, že vládci sovětského Kremlu drželi na krátké oprati všechny tehdejší národy Sovětského svazu, mezi nimiž byla i Ukrajina? **Tehdejší vládci Kremlu si nehráli na národy, byli internacionalisty!** Asi tak jako je dneska pro Brusel jedno zda-li jste Cikán, Čech, Němec či nějaký hotentot, především jsi občan, národnost je pro ně nepodstatná.

Ukrajina byla sověty, konkrétně ruskými bolševiky, krutě potrestána za svou opovážlivost chtít samostatnou republiku zkraje dvacátých let 20. století. V hladomoru, úmyslně na Ukrajině sověty způsobeném ve třicátých letech 20. století, zemřelo na tři miliony obyvatel, ukrajinská kultura a jazyk byly na indexu, v zemi probíhala krutá rusifikace a sovětizace. Proto je absurdní tvrzení, že Ukrajinci byli našimi okupanty; jistě, mezi okupanty se nacházeli i Ukrajinci, tak jako Kazaši, Rusové a jiné národy SSSR. A navíc okupace se symbolicky zúčastnily i čtyři evropské satelity Sovětského svazu.

Před padesáti lety jsme podléhali Sovětům, byli jsme jeho satelit; v roce 1948 jsme za přispění zločince Beneše sami vlezli Sovětům do chomoutu; v roce 2004 jsme zase za přispění sionistů a zednářů vlezli do klece zvané EU! Všimněme si: není nám pomoci – hledáme všude jinde své přátele, jen ne v naší bezprostřední blízkosti, a těmi jsou Rakušané, Maďari, Slováci, tedy staré známé národy podunajské říše!

A protože z vedení tzv. EU vycházejí nemravnosti v podobě gender ideologie, feminismu, kradení dětí a dodávání jich homosexuálním párům, dále pak pro naší rasu hroživá imigrace černochů a Arabů do prostoru Evropy a jiná zvěrstva, jsou u nás lidé – zřejmě mají krátkou paměť –, kteří zpětně kvitují sovětskou okupaci s poukazem, že kdyby prý Sověti tenkrát

nepřišli, už dávno bychom byli na morální úrovni, jako jsou dnešní obyvatelé zemí západní Evropy, tedy krotcí, bez schopnosti obrany, kteří už jsou připraveni k odpisu. **Kdo takto z Čechů uvažuje, nikdy nebyl a není vlastenec!**

Důvod, proč dopadly bílé národy Evropy tak šeredně je ten, že v jistý čas skočily na sionisticko-zednářský špek konzumu; konzum je oslepil a v mozku zablokoval centrum schopnosti obrany před vnějším nepřítelem. Čili ony samy, tyto národy, mohou za svojí současnou mravní bídu; mohou za to, že v horizontu několika desítek let zmizí z povrchu zemského a s nimi i jejich kultura a náboženství! A Češi jdou nadšeně v jejich stopách, i oni vidí především konzum, svou vlast by klidně – zejména mladá vysokoškolská generace – prodali za mísu čočovice!

Skupina Čechů, kteří kvitují okupaci z roku šedesát osm, že údajně kdyby nebyla, dneska bychom dopadli jako západní obyvatelé Evropy, sama dokazuje, že se nedokážeme bránit, že se vydáváme všanc vnějším vlivům. Už teď Češi ztrácí odvahu, a to jenom pozorují destrukci západního světa; i to je důsledek „normalizace“. Cožpak mohl někdo vědět, jak dopadne Evropa za padesát let? Každá situace ve státě se musí řešit hned, se současnými a mravními prostředky, bez ohledu na budoucnost – *hic Rhodus, hic salta!*

A ještě něco k očekáváním z roku osmašedesátého: Národ tehdy s nadějemi očekával 14. sjezd KSČ, jenž se měl konat v září. Před tím v létě už proběhly sjezdy komunistů na okresech a v krajích, v nichž byli eliminováni ti soudruzi, kteří neprojevili ochotu k polednové politice strany, k demokratizaci naší společnosti. A právě v té době, před vrcholným sjezdem strany, Sověti vojensky zasáhli.

Kdyby nezasáhli... Jsem přesvědčený, že by se po 14. sjezdu v naší zemi odehrály volby, v nichž by ještě bolševici zvítězili, a naše země by se vydala jugoslávskou cestou: tedy kolektivní vlastnictví výrobních prostředků, sociálně tržní hospodářství, lidé by mohli cestovat, kam by chtěli s možností návratu, podporovalo by se drobné podnikání, ale to všechno pod egidou KSČ. Během relativní svobody, kterou by nám zajistilo vedení KSČ, by v národě vyvstaly pravicové síly, které bolševikům nemohly odpustit zločiny proti národu během jejich vlády, a v dalších volbách by KSČ porazily, a v Československu by se dostala k moci západní demokracie.

Nejsem vůbec přítelem demokracie, ale vývoj by šel tímto směrem, ať se to komu líbí či ne. Československo by ostatním sovětským satelitům ukázalo návod, jak na to, jak se zbavit nenáviděného bolševického jha, a to byl přesně ten důvod, proč Sověti zasáhli a Pražské jaro vojensky udusili v zárodku. Národ musel čekat dalších dvacet jedna let.

Věčné dilema: měli či neměli jsme se bránit? Podle mého názoru bránit jsme se měli v roce 1938, a **za několik týdnů boje** požádat Německo o kapitulaci; tenkrát byl nepřítel jasný a všichni Češi věděli, oč se jedná, věděli také, že náš nepřítel je lépe vyzbrojen, zejména v letectvu, takže vojenská kapitulace není nic hanebného, nesnižuje odvahu vojáků ani jejich statečnost; národ není povinen podstoupit sebevraždu.

V roce 1968 byla situace zdaleka jiná, naše armáda podléhala velení Varšavského paktu, všechny naše armádní sbory, divize, pluky apod. byly nasměrovány na západního nepřítele. Za **necelý půlrok** vypracovat plán obrany země, k tomu vytvořit i to, čemu se říká duch obrany proti Sovětům ve velení čs. armády, které bylo z 99 procent fanaticky oddáno „věci komunismu“, bylo v podstatě nemožné. Domnívám se, že vojenská obrana nebyla možná, bez toho, že by se uskutečnila opravdová jatka. Ovšem vedení KSČ – ty pány nebudu jmenovat – mělo provést taktické opatření: jakmile jsme v červenci dostali Varšavské ultimátum, měla být vyhlášena mobilizace. S něčím podobným Kreml nepočítal, bylo by to překvapení, a další vývoj událostí by byl zajímavý. Ale pro život národa je důležité chování vedení KSČ, poté co bylo okupanty zatčeno a uneseno do Moskvy.

Jestliže vedení KSČ národ nekvalifikovaně a neodpovědně zatáhlo do válečné krize, v níž během prvního dne zahynulo pod kulkami okupačních armád, ale i jinak v souvislosti s okupací, více jak pět set nevinných Čechů a Slováků, měli tito vrcholní soudruzi alespoň při kapitulacím jednání s Brežněvem a spol. vyjednat s okupanty pro národ lepší podmínky k životu, aspoň v ekonomické sféře: drobné podnikání, větší samostatnost podniků apod. To by museli mít – jak se dneska říká „gule“! Oni se ovšem **„sesypali“ strachy a podepsali moskevský diktát, který okupaci bez jakýchkoliv úlev pro náš národ legitimizoval; podepsali všichni, až na Žida Krieglga – čest jeho památce!**

Vraťme se ale do současnosti. Mezi současnou generací Čechů je skupina lidí, kteří jsou vlastenci, jsou nezištní, odvážní, jsou odhodlaní k obraně své země, věci politiky vidí úplně správně, zachovali si zdravý rozum, ale nemají žádný vliv na běh věcí. Mají odvalu, ale nedokáží svůj politický potenciál ve veřejnosti prosadit. Jsou to synové a vnuci osmašedeátého a tedy i dědici „normalizace“. Neomarxistická revoluce prochází institucemi, agrese proti národu je vedena shora skrze inteligenci, největší mainstreamová média, tak jako střední i vysoké školy, soudy apod. jsou neomarxistickými sionisty zmanipulovány proti vlastnímu národu, proti jeho kořenům, tradici a kultuře; občany, kteří jsou v autentické opozici proti liberální demokracii, středněproudá média vytěsnila na okraj společnosti.

Lidé, kteří jsou opravdovými českými vlastenci, dostávají nálepky „fašisté“, „neonacisté“, „extrémisté“, „populisté“ a podobná přívlastka, a to proto, aby se jich lidé neznalí štítily a báli, a případně je nevolili. Autentická pravicová opozice má ale to, co mainstream a lidé kolaborující se sionisty a zednáři, i když se jim říká „elita národa“, nemají: **mravní sílu Pravdy!** A proto se k autentické pravicové a konzervativní opozici proti neomarxismu a liberální demokracii hrdě hlásím.

Psáno v Praze 20.8.2018, původně publikováno na stránkách Národního sjednocení. K přetištění zasláno autorem.